

Ahoj, jmenuji se Jack.

Chtěl bych vám říct svůj příběh. O slunci a záhadných stvořeních, která jsem poznal a změnila můj život.

Tak nastražte svá ouška a jdeme na to.

Byl úplně obyčejný den jako každý. Až na to, že přesně o půlnoci, když už bylo zapadlé slunce, se všechno obrátilo vzhůru nohama. Nad domy poletovali divní tvorové, lítali jako ptáci. Každý, kdo zvedl své unavené oči a podíval se na ně, myslel, že je to krásný zázrak.

Až najednou naše uši uslyšely hlasy volající o pomoc ... nikdo nevěděl, co dělat. A hlasu bylo víc a víc, vznikla panika. Snažili jsme se utéct, ale mnoha lidem se to nepovedlo. Já jsem se schoval do úzké uličky za kouskem zdi, ale našli mě tam. Myslel jsem, že je to můj konec. Pak se na mě podívala jedna dívka, byla úplně stejná jako my, jediná výjimka byla, že měla dlouhé špičáky od krve a byla neuvěřitelně krásná. Nic neudělala, jen se na mě koukla a řekla ostatním tvorům: „Nikdo tu není, jdeme dál.“

Když mi zmizeli z dohledu, běžel jsem, jak mi nohy stačily. Pořád jsem cítil, jako by za mnou někdo byl, ale nikde nikdo nebyl. Zahlédl jsem dveře od mého domu a strašně se mi ulevilo, vpadl jsem dovnitř a zamkl dveře na několik zámků, lehl jsem si do postele a přikryl se peřinou. Ráno, když jsem se probudil, řekl jsem si, že to byl pouze zlý sen, když se najednou zvenku začal ozývat hlas, který povídal: “Pozor, důležité hlášení, navzdory všem informacím nastane pravidlo až do odvolání, že po zapadnutí slunce všichni musí zamknout své dveře a zhasnout, o všem dalším vás budeme informovat, konec hlášení.” Až když to dořekl, uvědomil jsem si, že je to bohužel pravda. Nemohl jsem jen čekat, co bude dál. A proto jsem založil skupinu, která se těmito tvory bude zabývat. Zjistíme, co jsou zač, a hlavně jsem chtěl najít tu přenádhernou dívku a zeptat se jí, proč mě zachránila.

Hned první den jsem začal hledat lidi, kteří mají stejný názor jako já. Moc takových lidí nebylo, pouze já, pak doktor, který byl při útoku těch stvoření pokousán a záhadně přežil, další tři osoby byli vědci, no a poslední byla zooložka Andrea, která viděla celý útok z vedlejší ulice z okna. Společně jsme pro ty tvory vymysleli jméno ‚Upíří‘. Už zapadalo slunce, tak jsem se vydal domů, vše bylo divné, všude okolo mě byli usmívající se lidé, vypadalo to, že vůbec o ničem nevědí...říkal jsem jim, ať jdou domů, ale oni mě jednoduše ignorovali. Slunce už bylo pryč a měsíc vystoupal do své výšky a bylo to tu zas, až na jednu výjimku, teď jsme už věděli, o co jde, všichni začali utíkat, ale nejenže upíří umějí létat, oni jsou i neuvěřitelně rychlí, nešlo jim utéct. A najednou jsem se začal

vznášet, otočil jsem se abych zjistil, co to je, a ona to byla ta nádherná dívka. Vůbec jsem neměl strach, spíše jsem se s ní cítil v bezpečí. Chtěl jsem s ní mluvit, ale ona mi neodpovídala. Tehdy mě odnesla ke mně domů. Vše mi v tu chvíli bylo jasné! Tu první noc mě sledovala ona. Nyní mě postavila na balkón a poprvé za celou dobu promluvila. Řekla pouze: „Jdi dovnitř.“

Poslechl jsem jí a lehl jsem si do postele. Ráno, když jsem se probudil, nebylo nic, jak má být, na mé posteli seděli zpívající ptáčci, na hrudi mi seděla zrzavá veverka. Okolo byly barevné stromy, ze kterých padalo listí. Vůbec jsem nevěděl, kde jsem.

Až když jsem se rozhlédl, uviděl jsem cestu z kamínek k mému domu. Po cestě jsem přemýšlel nad tím, co se stalo, a přišel jsem na tři věci. První, že jsem šíleně zamilovaný do upírky a ona do mě nejspíš také. Druhá, že upíři jsou neuvěřitelně rychlí a třetí, že chtějí náš svět zničit. Dnes jsem ale připraven a budu je pozorovat. Slunce už zapadlo a všichni dodrželi pravidlo a schovali se do domů, což bylo dobře. Za oknem jsem stál už hodiny, ale nikde nikdo nebyl, a tak jsem si pomyslel, že to vše skončilo, až najednou se nad domy začalo vznášet několik desítek upírů a pořád jich bylo víc a víc. Po několika minutách jich bylo přes 500 a víc. A tak mě napadlo, že nás nechtějí vyhubit, kousnutím se totiž proměníme taky v upíry.

Hlas za mnou říká: „Ano, máš pravdu.“

Když jsem se otočil, byl to upír, ale ne obyčejný, byl mnohem větší, a měl červený plášť, nejspíš Drákula, a jeho špičáky byly neuvěřitelně dlouhé. Pak se ke mně přiblížil a chtěl mě kousnout, ale ta krásná dívka prorazila okno a odnesla mě zas do toho lesa k mé posteli.

Když mě položila, řekla: „Musíš si dávat pozor, není to bezpečné!“, já jsem jí to pouze odkýval. A zeptal jsem se jí, proč to dělá, ona se mě ale pouze zeptala: „A co jako?“

Povídám jí:

„No přece, proč mě tak chráníš?“, než jsem to dořekl, tak odletěla.

Tentokrát jsem nešel spát, běžel jsem za ní, ale byla tak rychlá a já tak unavený, že jsem z ničeho nic usnul.

Další den jsem se z lesa vydal za zooložkou Andreou a všechno jí řekl. Oba jsme se shodli na tom, že to musíme někomu říct a začít to řešit, jinak život na Zemi přestane existovat. Nasedli jsme do auta a jeli do zóny, kde se všechno kolem upírů řešilo. Zatím se hlavní upír Drákula, ten, který mě tu noc chtěl zabít, a dalších pár, rozhodl navštívit Otce času. Tak zvaný Otec času měl na starost jak Slunce, tak i Měsíc. A protože upíři nemůžou na slunce, jeho silné paprsky je spálí a oslepnou, tak se rozhodli Slunce zničit, ale to jen tak nejde, a proto

zavítali k Otci času, který má kouzelnou hůl a tou se může zničit Slunce. To by ale bylo příliš jednoduché, a proto se ke zničení Slunce musí říct ještě zaklínadlo, které zná jediný Otec času. Ten žil uprostřed tmavého a širého lesa, takže to upírům nedělalo žádný problém k němu zavítat i za dne. Otec času tušil, že se něco takového stane, a tak si opatřil kříž, který by měl upíry spálit, a česnek, po kterém prý oslepnou.

Drákula upírům řekl: „Vy jděte zezadu a já jdu zepředu.“

Otec právě obědval a svou hůl měl opřenou o stůl. Drákula zaťukal na dveře a otec si v duchu řekl, že už je to tady. Popadl svou hůl a do druhé ruky kříž. Když Drákula zaťukal znova a Otec času zase nic, tak si Drákula otevřel sám. Nikde nikdo nebyl, jen teplý oběd na stole, když Drákula zavřel dveře, stál za nimi Otec času, ten se rozeběhl a dal kříž na Drákulu. Až na to, že si Otec času neuvědomil, že na nejvyššího z upírů tyhle věci nefungují.

A tak se Drákula jen nahlas zasmál a řekl: „Dobrý pokus.“

Drákula svolal své upíry, kteří vzali Otci kouzelnou hůl. Otec se vzpíral, ale oni byli tak silní, že nic nemohl udělat, pouze řekl: „Co ode mě chceš?“

„Chci zničit Slunce a k tomu potřebuju tu hůl a kouzelné zaříkávadlo, které mi povíš.“

Otec času vykřikl, že to přece nejde.

„Všechno jde, když se chce, a ty nám v tom pomůžeš!“

Otec řekl: „NE!“

Drákula se naštvál a nařídil svým upírům, aby Otce přivázali a odešli.

Drákula šel i s holí ven a přemýšlel, jak donutit Otce, aby jim řekl to kouzelné zaříkadlo. Zatím co mě a Andreu zastavila ta krásná upírka.

A představila se nám jako Gita. Řekla nám, že nechtěla být upírem, ale Drákula se do ní zamiloval, a proto jí proměnil, ale ona mu utekla.

Najednou pronesla: „Chci vám pomoci, a proto musíte vědět, co chce Drákula udělat.“

Řekl jsem: „Co chce udělat?“

Gita povídá, že chce zničit Slunce a nastolit svůj řád a z lidí udělat upíry.

Andrea: „Slunce ale nejde zničit.“

Gita: „Jeden způsob tu přece jenom je.“

Já jsem se zeptal jaký.

Gita: „Ukradnete-li Otci času hůl a řeknete kouzelné zaklínadlo, které zná pouze Otec času, tak Slunce zmizí do odvolání kouzla, ale čím déle bude Slunce pryč, tím víc jeho paprsky budou slábnout a Otec též.“

Já jsem vykřikl: „To nemůžeme dopustit!“

Gita řekla, že mám pravdu, a že musíme za Otcem času. Vyskočil jsem jí na záda a chtěli jsme letět, ale Andrea řekla, že musí domů za rodinou, a

tak s námi nešla. Letěli jsme tedy s Gitou sami. Celou cestu jsem koukal na slunce a nahlas přemýšlel, jak upíry zastavit pomocí něj.

Najednou Gita řekla, ať jsem potichu, že je tu Drákula a má hůl. Vlezli jsme si za vysoký keř, aby nás neviděl, nejenže tam byl Drákula, ale i jeho pomocníci.

Řekl jsem: „Co budeme dělat, musíme se dostat k holi.“

Gita řekla, že to nebude lehké, Drákula má největší sílu, a ještě k tomu tam má pomocníky. Nejednou jsem dostal nápad, co kdybychom na ně pustili slunce, tak oslepnou a spálí se a my mu mezitím sebereme hůl.

Gita říká: „To je dobrý nápad, jenže bych oslepla i já, ale když rychle prolítneš okolo stromu a shodíš je, tak já mezitím vezmu hůl a ty si stoupneš za chaloupku. A pak osvobodíme Otce času.“

Až na to, že mezitím Drákula vyhrožoval Otci času, že mu promění jeho rodinu, která bydlí ve městě, v upíry, pokud mu neřekne to kouzelné zaklínadlo. To Otec skolilo a pošeptal mu kouzelné zaklínadlo do ucha, a ještě k tomu Otec dodal: „Zacházej s holí opatrně, nemusí vždy splnit to, co si přeješ.“

Drákula se zasmál a řekl: „Nesnaž se to Slunce zachránit, čekám několik staletí na jeho zničení. Zítra kolem šesté hodiny ráno se s upíry sejdeme na nejvyšší hoře a vyhlásíme lidem, že se mohou vzdát a společně zničíme Slunce.“

A během sekundy upíři odletěli. Gita řekla, že tohle nám nevyšlo. Šli jsme tedy osvobodit Otce. Otec řekl, že jestli Drákula zničí Slunce, tak se rozpadne celý svět. Zeptal jsem se, co máme udělat. Doneste mi hůl a já se upírů zbavím. Vykřikl jsem, že to nemůže udělat. PROČ? Protože Gita je upírka. Otec si sedl a řekl, přinesete-li mi hůl, tak Gitu proměním zpátky v dívku, má dobré srdce a nezaslouží si zemřít. Nejednou se mi ulevilo a společně s Gitou jsme Otce objali.

„Ještě mi neděkujte, je to vše na vás. Pouze vám dám kouzelný prášek, který hodíte do vzduchu a on vás přenese na místo, na které budete myslet.“

A tak mě Gita posadila na záda a letěli jsme na nejvyšší horu, kde jsem postavil stan. A mezitím Gita byla kousek ode mě v jeskyni, aby na slunci neoslepla. Když vystoupil měsíc, tak jsme s Gitou rozdělali oheň a vše si na plánovali. Celou dobu jsem se Gity chtěl zeptat, proč se ode mě drží dál a říct jí, že se mi moc líbí, a ať to dopadne, jak chce, tak se mi bude stále líbit. A tak jsem jí to vše řekl. Ale měl jsem strach, jak na to zareaguje, ale ona se na mě podívala a ukápla jí třpytící se slza.

A řekla mi: „Já se ti nevyhýbám. Každou noc tě odnáším pryč a sleduji tě ze stromu. Tvá krev mě tak přitahuje, že to nemůžu vydržet, jen mé srdce mi říká, že tě bezvýhradně miluju.“

Gita se ke mně rychle přiblížila a za svitu měsíční záře jsme se políbili. Oba jsme měli to samé na srdci tak dlouho a teď se nám ulevilo. Už bylo pozdě, a tak jsme si šli lehnout. Ještě pár minut jsme si povídali a pak teprve jsme usnuli. Tu noc jsem měl přenádherný sen, ale bohužel nebyl skutečný. Probudil jsem se. Bylo pár minut před šestou hodinou, a tak jsem probudil Gitu. Hned jsme šli na úplný vrchol hory, ale tam už byl Drákula a upíři.

Najednou Drákula řekl: „Cítím člověčinu!“ Ostatní natáhli své nosy a potvrdili mu to.

Gita se na mě podívala a řekla: „Promiň, na tohle jsem zapoměla.“ Stoupla si a mluví na Drákulu: „Přestaň, jestli zničíš Slunce, rozpadne se celý svět!“

Drákula řekl: „Ach má milovaná Gito, kde jsi se mi schovávala, co ti napovídal ten starý dědek?“

Gita se naštvála a řekla, že to není žádný starý dědek, ale moudrý člověk, ne jako Drákula. Drákula Gitě říká, ať jde k němu, že společně zničí Slunce. Gita se na mě podívala a šla směrem k Drákulovi. To jsem nemohl dopustit, a tak jsem si stoupl a vykřikl: „Gito, nééé, stůj!“

Gita se zastavila a řekla: „Už je pozdě, utíkej pryč.“

Drákula na mě zareagoval a řekl: „Tak tohle je ta člověčina!“

Nařídil ostatním upírům, ať mě chytí.

Gita vykřikla: „Nech ho být!“ Všichni se zastavili. A Drákula na to, co prý za to.

Gita: „Stanu se tvou manželkou.“

Já vykřikl: „Gito, nééé, Drákulo, raději si vezmi mě a jí nech být.“

Gita šla za Drákulou a on jí požádal, aby mu se zaklínadlem pomohla a chytila hůl.

Já na ní stále křičel: „Nedělej to!“

Ale i když jí tekly třpytící se slzy po rudých tvářích, tak zaklínadlo společně s Drákulou říkala.

Až najednou celou hůl Drákulovi vyrvala z rukou a přilítla ke mně.

Hned jsem nad nás hodil kouzelný prach a myslel jsem na chaloupku Otce času. Ještě když nás prach přenášel, tak jsme slyšeli Drákulu, jak naštvaně řve: „Nééééé!“ Když jsme se dostali k chaloupce, tak mě Gita objala. Pak jsme šli za Otcem času, abychom jsme mu

dali hůl a proměnili Gitu. Když jsme Otcovi dali hůl, tak nabral zpátky svou sílu a poděkoval nám, že jsme zachránili Slunce. A na oplátku

Gitu promění. Měl jsem radost, ale Gita byla smutná, tak jsem se jí zeptal, co se děje. Mě a Otcovi času řekla, že je to nespravedlivé, že je Otcovi vděčná, ale není jediná, která nechce být upírem. Někteří jsou matky, otcové, dokonce i děti a další.

„Nezaslouží si zemřít ... Nemůžeš je proměnit také?“

Gito, jak už jsem řekl, lidé s dobrým srdcem nemají důvod umírat, a protože já nevím, kdo je zlý a nebo hodný, tak tohle rozhodne Slunce, které má na vše dobrý výhled. Lidé, kteří si zaslouží žít, na ty Slunce vysype svůj zářivý prach a naopak ti, kteří si to nezaslouží, tak na ty dopadnou dlouhé zářivé paprsky Slunce a rozpadnou se v pouhý prach, který se rozplyne ve větru.

„Děkuju ti Otče.“

„Mně neděkuj, vy jste zachránili Slunce a ono vám to touhle maličností oplatí čili poděkuje.“ Najednou z širého nebe začal padat zářivý prach. Podíval jsem se na Gitu a ona se vznášela. Okolo ní se ten prach začal točit.

Její pleť ztmavla, špičáky se jí zmenšily a najednou mi spadla do náruče, její krvavé oči byly pryč, teď měla krásné modré oči.

Mohl jsem říct jediné: „Jsi nádherná.“

Osvítilo nás slunce a políbili jsme se. Když jsem jí položil na zem, podali jsme si ruce a zamávali Otci času. Pak jsme se vydali po kamenité cestě do vesnice. Kolem nás byli tančící lidé i zooložka Andrea a hrající muzika. Pár dětí mělo košťata a zametaly prach po upírech do vody, aby se už nevrátili. Přidali jsme se k ostatním a tančili při svitu usmívajícího se Slunce.

O 4 roky později.

Už uběhly 4 roky od mého setkání s Gitou. Narodily se nám dvě krásné děti - Janička a Sebík. Doufám, že se vám můj příběh líbil.

S pozdravem

Jack. 😊